

Під брамою собору

Григорій Косинка

(Ескіз)

Сонце, сонце... Білосніжні хмаринки, як пір'я, легенько пливуть краями неба і, здається, вартують красу-сонце, що соромливо кидає на білий мармур золоті поцілунки...

— Іш-іш! — В морі сонячного проміння купається ластівка.

Тихо-побожно гудуть дзвони, шумить телеграфний стовп, і до вуха долітає мінливий гуркіт городського життя:

— Зз-уї... Трах-та-та... Зз-уї...

Біло-сіра брама собору одбиває невеличкі зігнуті тіні людей. Старці.

Ось іронічно посміхається дідусь; широке, з плюгавою лисиною обличчя, хитрі очі, низенький...

— Дайте, господа, що милость ваша...

Висока, з загорілим довгим обличчям жінка-старчиха звірем хижим поглядає на дідуса і лається:

— Чорт приніс тебе, не пропадеш!

— Еге ж, раньше стояв коло Софії, а це знов сюди...

— Не спорте, бог за всіх безпокоїться...

— Не гавкай: безпокоїться! Цілий день стою, а тільки три карбованці. Голодна й холодна...

З собору вийшла поважна дама. Дідусь хапливо пригладив лисину і простяг руку:

— Давайте, що милость...

Дама дістає гроші. Висока ж старчиха роблено-хворобливо кашлянула, виправилась і тоненько почала:

— Господь-бог за ваших родителів...— О, на! — Старчиха штовхнула дідуса і силоміць вихопила в дами папірець в п'ятдесят копійок: — Лізеш, нечиста твар!

Дама перехрестилась, крутнула головою і пішла.

— Оце сьогодні,— звернувся дідусь до свого кривого товариша,— третій раз так — прямо собака, а не людина: рве, хватає, ненажера...

Кривий піддержав:

— Неправильно. Християнство... той, кажу, хіба не можна розділити на всю "братію"?

— Що?! На всю "братію"... Мовчи краще, карячкуватий, а то схопиш костура!..

Чоловічки полохливо заплигали в очах кривого.

— Я, той, кажу...

Старчиха його не слухала; скалячи зуби, вона підійшла до старої підсліпуватої бабусі, що моргала од сонця і тоненько тягла в ніс вічне: "Дайте старій та немощній..."

Сонце кинуло ласкавий промінь на браму, освітило-приголубило нужденних і злих

старців і сховалось за банями Софійського собору.

І знов заіскрились тротуари, сонливо-змучені обличчя городян і — сонце, сонце...

1920